

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.187/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (cím1, eljáró jogi képviselő: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Godó Nikoletta kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	Illetményrel kapcsolatos közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes 8. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 24.K.700.536/2025/7. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 69.570 (hatvankilencezer-ötszázhetven) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. november 1-től 2024. október 31-ig terjedő időszakban (a továbbiakban: peresített időszak) a település1-i Rendőrkapitányság Alosztály állományában nyomozó beosztásban teljesített szolgálatot. Ezen beosztásához nem tartozóan rendszeresen végzett vizsgálati feladatokat, így az elkövető ismertté válását követően felmerült feladatokat

is, melyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Az e tárgyban előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

[2] **A felperes keresete**

[3] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a peresített időszakra 1.391.400 forint, a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.391.400 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az alperes által nem vitatott feladatellátás alapján megállapítható volt, hogy a felperes 50-50%-os arányban végzett nyomozói és vizsgálói feladatokat, melyek egymástól a büntetőeljárásról szóló 2016. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) szabályozása szerint is elkülönülnek. A Be. 348. §-a kifejezetten rögzíti, hogy a nyomozás vizsgálatból és felderítésből áll; e § (3) és (4) bekezdései alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy a felderítés jelenti azokat a feladatokat, amit a nyomozó beosztásúak, a vizsgálati feladatok pedig azokat, amelyeket a vizsgáló beosztásúak végeznek. Nem volt alapos az alperes munkaköri leírásban foglaltakra való hivatkozása sem, mivel a töretlen bírói gyakorlat értelmében a hivatásos állományú beosztásához igazodóan kell meghatározni a munkaköri feladatokat, amely nem fedhet le több másik beosztást. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján jogosult a megbízási díjra. A keresetben megjelölt megbízási díj mértékét alaposnak, a teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, ám azokból téves következtetésre jutott. A felperes azzal, hogy hivatásos szolgálati jogviszonyt létesített az alperessel, önként vállalta, hogy rá is vonatkozik a Hszt. 13. § (1) bekezdése, amely kimondja, hogy a szolgálati viszony az állam nevében eljáró rendvédelmi szerv és a hivatásos állomány tagja között létrejött különleges szolgálati jogviszony, amelyben mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, a szolgálati viszonyra vonatkozó szabályban és

más jogszabályban meghatározott kötelezettségek terhelik és jogosultságok illetik meg. Továbbá vonatkozik rá a Hszt. 13. § (2) bekezdése, melynek értelmében a hivatásos állományú a feladatait önkéntes vállalás alapján, élethivatásként, szigorú függelmi rendben, egyes alapjogai korlátozásának elfogadásával teljesíti. Mindezekre tekintettel a felperes köteles azokat a feladatokat ellátni, melyeket számára jogszerűen előírtak. Hivatkozott a felperes határozatszám2 számú munkaköri leírásának III. fejezet 8. pont c) alpontjára, mely szerint közvetlen vezetője utasítása alapján köteles a munkaköri leírásban meghatározott feladatokon túl végrehajtani a külön nem nevesített, de a szolgálatteljesítési tevékenységi körébe tartozó mindazon eseti jellegű feladatokat, melyek ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalatai alkalmassá teszik. Utalt a nyomozó hatóság büntetőeljárással kapcsolatos feladatait tartalmazó, az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 10/2018. (VI. 8.) Korm. rendeletre (a továbbiakban: Nyer.), melynek rendelkezéseiből megállapítható, hogy a szabályozás a nyomozás és a vizsgálat terminológiákat egymással átfedésben is használja, azok elvégzésére kizárólagos személyt a nyomozóhatóságon belül nem határoz meg. Nem vitatta, hogy a nyomozó és a vizsgáló különböző beosztás, érvelése szerint azonban ez nem jelenti azt, hogy a nyomozás egészét lefedő alapfeladatok tekintetében e két beosztás között szignifikáns választóvonal lenne húzható.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében történő marasztalását kérte. Kiemelte, hogy a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 2. számú melléklete alapján a nyomozó és a vizsgáló nem vitathatóan eltérő beosztás, amely eltérő feladatkört feltételez, egyébként értelmetlen lenne azok megkülönböztetése. Érvelése szerint a nyomozói és a vizsgálói feladatok a gyanúsítás közlésével határolhatók el: a nyomozó feladatköre az ismeretlen tétlessel szemben folyó büntetőeljárásokra, míg a vizsgálói a gyanúsítottal rendelkező büntetőeljárásokra terjed ki. A fellebbezés súlytalanul hivatkozik a felperes munkaköri leírására, hiszen semmi nem akadályozta az alperest abban, hogy a nyomozói beosztások mellett a vizsgálati feladatokra megfelelő számú vizsgálói beosztást is rendszeresítsen.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés megalapozatlan.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor figyelembe vette, hogy az alperes a marasztalási összeg mértékére vonatkozó bírói mérlegelést, ekként az elsőfokú bíróság által megállapított összezszerűséget nem vitatta, így azt az ítéltábla sem érintette, ebben a körben vizsgálódnia nem kellett. Fellebbezésében eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek

között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a döntését az irányadó és helyesen felhívott jogszabályi rendelkezésekre alapította, jogi indokolásában megjelenő okfejtése – melyet a másodfokú bíróság oszt – helytálló, teljeskörűen alkalmas a rendelkező rész szerinti döntés alátámasztására. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki.

[9] Az elsőfokú bíróság a peradatok alapján helytállóan állapította meg, hogy az alperes nem vitatta a nyomozó és a vizsgáló beosztás eltérő jellegét, ugyanígy azt sem, hogy a felperes a szolgálatteljesítési ideje 50-50%-ában végzett nyomozói, illetőleg vizsgálói feladatokat. Az alperes valóban jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak; ezen jogosultsága azonban nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását. Megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság arról, hogy amennyiben a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett, az alól nem mentesítve végzi, ezért a többlétszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés].

[10] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a nyomozó beosztás volt. Az a körülmény, hogy a Be. 348. § (1)-(4) bekezdéseiben a nyomozó hatóság egységként szerepel, és az eljárási kódex az egyes nyomozati cselekmények elvégzésére külön beosztásokat nem nevesít, jelen per eldöntése szempontjából különös jelentőséggel nem bír, miután a büntetőeljárás törvény kétségtelenül nem munkajogi (közszolgálati jogi) szempontból határozza meg a büntetőeljárás egyes szakaszainak szabályait; az nem is feladata. Ugyanakkor a Be. 348. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakból kitűnően a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll, melynek tükrében a nyomozó és a vizsgáló beosztás elkülönítése szakmaspecifikus megközelítés alapján az alperes szervezeti tagozódásában megtörtént, ahogyan a BM rendelet is eltérő beosztásként nevezi meg a nyomozó (tiszt) és a vizsgáló (tiszt) beosztásokat. A következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[11] A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben azonban nemazon van a hangsúly, hogy a többletfeladat ellátása okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben az adott szolgálati beosztás mellett, az alól történő mentesítés nélkül rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatként értékelendő. A Kúria következetes – jelen perben is irányadó – gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat is, az

ilyen jellegű feladat tartós ellátása ugyanakkor nem maradhat ellentételezés nélkül, az megbízási díjra jogosít. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes által a peresített időszakban végzett többletfeladat ellátása megalapozza a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot.

[12] Az alperes alaptalanul hivatkozott a Hszt. 13. §-nak sérelmére. Bár a Hszt. 13. § (2) bekezdése a szolgálati jogviszony sajátos jellegével összefüggésben valóban kimondja, hogy a hivatásos állomány tagja a szolgálati viszonyból fakadó köteleit önkéntes vállalat alapján teljesíti, ez nem zárja, nem is zárhatja ki a Hszt. 71. § alkalmazását, ha annak feltételei fennállnak. A Hszt. 13. § (1) bekezdése értelmében a szolgálati viszony részese az állam nevében eljáró rendvédelmi szerv is, amelyet a szolgálati viszonyra vonatkozó szabályban és más jogszabályban meghatározott kötelezettségek – így a Hszt. 71. §-ában foglaltak – szintén terhelik, e rendelkezés tehát a felperesi igény alaposságát nem rontja le. A kötelei önkéntes teljesítésének szabálya nem ellentétes a többletfeladatok ellátásáért járó megbízási díj szabályával, mivel az önkéntes teljesítés nem jelent szükségszerűen ellentételezés nélküli feladatellátást.

[13] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[14] A pereszes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[15] Az alperes az illetékekről szóló 1991. évi XCIII. a törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket (111.312 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[16] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[17] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 26.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.
a tanács elnöke előadó bíró	bíró	bíró